

Ved den foreslåede ændring af lovens § 8, stk. 5, 2. pkt., forhøjes den sats, hvorefter renter skal beregnes ved tilbagebetaling af for meget erlagt skat, fra 4 pct. til 5 pct. Som begrundelse herfor skal anføres, at der efter § 38, sidste stykke, i statsindkomstskatteloven af 1922 ved tilbagebetaling af for meget erlagt statsskat tilkommer skatteyderen en rentegodtgørelse, beregnet med 5 pct. af det beløb, der tilbagebetales, at denne rentesats er foreslået opretholdt ved § 22, stk. 3, i det i maj måned 1954 fremsatte og senere genfremsatte forslag til lov om skat til staten af indkomst, formue og kapitalvinding, samt at det må anses for naturligt, at samme rentesats kommer til anvendelse, når der er tale om tilbagebetaling af for meget erlagt kommuneskat.

Til § 6.

Ved denne paragraf foreslås lovens § 9, der indeholder de nugældende regler for den kommunale skatteligning, erstattet af en ny § 9, der dels angiver, i hvilke kommuner rateskalasystem (jfr. herom de indledende bemærkninger) skal anvendes, dels fastsætter de nærmere regler for skatteligningen i disse kommuner.

Bestemmelserne om, i hvilke kommuner det nye system skal anvendes, indeholdes i stk. 1 i den foreslåede nye paragraf.

Det drejer sig dels om hovedstadskommunerne, købstæderne, Marstal og de sønderjydske flækker, dels om de københavnske omegnskommuner, for hvilke der er godkendt „borgmesterordning“, dels endelig om sognekommuner med mindst 3 500 indbyggere i bymæssige bebyggelser eller mindst 1 000 indbyggere i forstadsbebyggelser. Afgørende for, om en sognekommune opfylder betingelserne for at skulle overgå til rateskalasystemet, er indbyggertallet ved den sidst offentliggjorte almindelige folketælling forud for ligningen, ligesom kriteriet for, om en bebyggelse skal anses for en forstadsbebyggelse, skal være det kriterium, der ved den pågældende almindelige folketælling er anvendt af det statistiske departement. Det bemærkes herved, at departementet ved opgørelsen af folketællingen pr. 1. oktober 1955 til forstadsbebyggelser henregner dels bymæssigt bebyggede områder, der sammenbygget med en købstad eller en anden forstadsbebyggelse, dels bymæssigt bebyggede områder, der vel ikke er sammenbygget med byområdet, men hvori mindst en trediedel af de i erhvervene beskæftigede beboere har deres arbejdssted i købstaden. Da der ikke på indeværende tidspunkt foreligger en endelig opgørelse over den

almindelige folketælling pr. 1. oktober 1955, er der i tabel 3 og 4 givet en oversigt over, hvilke sognekommuner der, hvis den almindelige folketælling i 1950 blev lagt til grund, ville blive omfattet af bestemmelserne.

Da man ikke kan bortse fra den mulighed, at en afgrænsning af sognekommunerne i den heromhandlede henseende alene efter antallet af indbyggere i henholdsvis bymæssige bebyggelser og forstadsbebyggelser vil kunne føre til resultater, der, når alle forhold tages i betragtning, må forekomme mindre rimelige, har man fundet det rigtigt, at der ved loven gives indenrigsministeren adgang til i særlige tilfælde at pålægge andre sognekommuner end de foran nævnte pligt til at anvende rateskala, ligesom man har ment, at ministeren undtagelsesvis bør kunne fritage en sognekommune for denne pligt.

De i stk. 2 indeholdte bestemmelser om hustru- og børnefradrag svarer ganske til de gældende regler.

Bestemmelserne i stk. 3 omhandler fremgangsmåden ved skattens beregning. Af den del af de ansatte indkomster, der — efter eventuelt hustru- og børnefradrag — overstiger 20 000 kr., skal der altid svares 20 pct. i skat. Af alle indkomster — efter hustru- og børnefradrag — på 20 000 kr. og derunder samt af de første 20 000 kr. af større indkomster beregnes skatten ved anvendelse af en af de som bilag til lovforslaget anførte 5 rateskalaer. Kommunalbestyrelsen er frit stillet med hensyn til, hvilken af de 5 rateskalaer den vil benytte; dog er det af hensyn til den økonomiske udligning mellem Københavns, Frederiksberg og Gentofte kommuner bestemt, at disse tre kommuner altid skal anvende samme skala, nemlig skala E, hvis grundbeløb for Københavns kommunes vedkommende nogenlunde svarer til Københavns skatteudskrivning for 1956—57.

Skalaerne angiver indkomstskattens grundbeløb. Efter at der er taget stilling til, hvilken rateskala der skal anvendes, må det for den enkelte kommune beregnes, med hvilken procent af skalaens grundbeløb skatten skal udskrives. Beregningen af denne procent — udskrivningsprocenten — foretages således, at det beløb, der udskrives ved anvendelse af skalaen, kommer til at svare til det beløb, der efter kommunens overslag skal udskrives som opholdskommuneskat, med fradrag af det beløb, der udskrives på den del af indkomsterne, der overstiger 20 000 kr., jfr. ovenfor.

Til belysning af de foreslåede reglers anvendelse kan anføres følgende eksempel: